

[Justitsministeren.]

står ganske tydeligt i dette forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Folketinget tager de af undersøgelsesudvalget afgivne beretninger og rigsadvokatens udtalelser til efterretning. . .“.

Jeg mener, at dette ikke på nogen måde kan misforstås. Folketinget mener altså ikke at have grundlag for at kunne rette indvendinger mod de oplysninger, der ligger i disse erklæringer og beretninger. Og så siger man:

„og understreger det beklagelige i, at fhv. minister Johannes Kjærboel ikke i sit svar på Augo Lynges spørgsmål gav oplysning om sit kendskab til de vanskeligheder. . . .“.

Sit kendskab, vi kan vel ikke bebrejde ham andres kendskab. Der kan alene være tale om at bebrejde fhv. minister Kjærboel, at han ikke gav oplysning om sit kendskab. Kjærboel har bestridt at have set denne erklæring, har bestridt at have hørt den oplæst, men han har ikke på noget tidspunkt bestridt, at han var vidende om — det fremgår af de stenografiske referater — at der var vanskeligheder forbundet med at få den frem. Det er det, undersøgelsesudvalget siger, og det er det, folketsingsflertallet ønsker gentaget, når man siger:

„om sit kendskab til de vanskeligheder, der havde været forbundet med at fremskaffe kaptajnserklæringen af 11. marts 1957, og derved lod erklæringen indgå i besvarelsen med større vægt, end dens tilblivelseshistorie berettigede til. . . .“.

Der er intet som helst besynderligt i denne udtalelse, den er logisk og klar. Det ville have været meningsløst ikke at understrege ordet „sit“ kendskab.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Den udgang af sagen, som den højtærede justitsminister nu også trådte i brechen for, skal altså have sin begrundelse i, at folketinget skal gå ud fra, at det alene drejer sig om at kritisere, at Kjærboel ikke gav oplysning om, at der havde været vise vanskeligheder. (*Afbrydelse fra ministerbænkene*). Hvis de højtærede ministre vil forsøge at holde sig lidt i ro, vil de få fortsættelsen.

Det grundlag, hvorpå sagen har været

rejst, er en lang række videregående ting, der først og fremmest bygger på det, som det ærede medlem fru Edel Saunte nu tager afstand fra: at der foreligger indiciumsbevis for, at Kjærboel havde kendskab til hovedindholdet af den første erklæring. Det ønsker man altså nu at skubbe helt ud. Man vil klare sagen om Kjærboel alene ved at sige noget forholdsvis beskedent om en forholdsvis lille del af det, der har været rejst kritik af i forbindelse med det, vi drøfter her. Jeg må sige, at så forekommer det mig, at man søger at vælge en udgang, der ser meget pæn ud, og at man søger at redde sig ud af sagen, men det er ikke nogen værdig og rimelig løsning for folketinget. Det, man vil have, er, at folketinget skal gå udenom, skal se væk fra det centrale, se væk fra spørgsmålet om, hvorvidt det, der er rejst en begrundet stærk mistanke om, forholder sig, som der er givet udtryk for. Om der er et virkelig stærkt indiciumsbevis, skærer man helt væk.

(Kort bemærkning).

Poul Møller: Det er ganske karakteristisk for den situation, folketinget her har bragt sig selv i, at det er den højtærede justitsminister, der skal prøve på at udlægge og fortolke meningen med et af et folketsingsudvalgs flertal stillet dagsordensforslag. Det er vel ikke sædvane, da det er en sag, der vedrører folketinget og ikke ministeriet. (*Justitsministeren* [Hans Hækkerup]: Undskyld, jeg er medlem!). Ja, det erkender jeg, og ingen bestrider den højtærede ministers ret til at tale. Men den højtærede justitsminister siger jo det samme, som det ærede medlem fru Edel Saunte har sagt: at i udtrykket „til efterretning“ ligger kun, at man har ikke haft anledning til og ikke ønsket at rejse indvendinger mod rigsadvokatens udtalelser og de afgivne beretninger. Men mon man så overhovedet havde behøvet at udtale sig derom?

De ærede medlemmer ved udmærket godt, at dette forslag til dagsorden er sat på styrtler for at give indtryk af, at man har tilsluttet sig dommerudvalgets beretninger. Der har blandt de ærede medlemmer været partifolk, der har set anderledes og forskelligt på denne sag, og som har ment, at man skulle tilslutte sig dommerudvalgets